

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/18781 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 1 maart 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 maart 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 12 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.J.J.M. van Tielraden, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

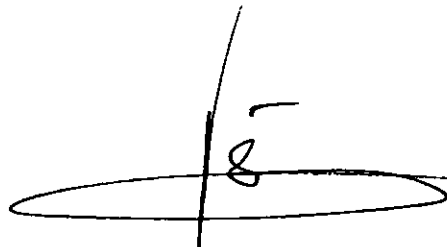
w.g. Van Tielraden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 juli 2007

156-549.

Verzonden: - 6 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 06/18781

Datum uitspraak: 1 maart 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. M.J. Verwers,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 21 maart 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 31 oktober 2003 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen.

Op 14 april 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 14 december 2006. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. R.P.G. van Bel.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Eiser heeft op 24 mei 2000 een aanvraag ingediend voor toelating als vluchteling, welke aanvraag door verweerder is afgewezen bij besluit van 4 oktober 2000. Vervolgens heeft verweerder bij besluit van 4 mei 2001 eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000. Onderhavige aanvraag is een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.
3. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, naar voren gebracht dat hij behoort tot de bevolkingsgroep van de Hazara en vreest voor vervolging door de Taliban vanwege zijn afkomst en zijn geloof. Een broer van eiser is door de Taliban vermoord en een tweede broer is verdwenen. Eisers vader is in conflict geraakt met de imam van het dorp, (of) die door de Taliban was aangesteld. Op 13 september 2005 heeft eiser in het nader gehoor aanvullend verklaard dat de eerdergenoemde imam inmiddels een hoge functie heeft in de regering en eiser voor problemen met hem vreest. Voorts heeft eiser verklaard dat hij door de Taliban is ondervraagd en mishandeld tijdens een ongeveer acht dagen durende detentie waarbij hij informatie heeft doorgegeven aan de Taliban over leden van de (Hezb-i-)Wahdatpartij. Eiser vreest nu voor wraakacties van die partijleden.
4. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan, kort samengevat, ten grondslag gelegd dat de grond voor verlening is komen te vervallen nu het categoriaal beschermingsbeleid voor vluchtelingen uit Afghanistan is beëindigd. Dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd niet direct is ingetrokken kan niet leiden tot inwilliging van de aanvraag voor een vergunning voor onbepaalde tijd. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de vrees van eiser voor vervolging niet aannemelijk is geacht. Verweerder heeft verder aangevoerd dat de nieuwe informatie die eiser heeft gegeven in het nader gehoor van 13 september 2005, gebeurtenissen betreffen van vóór het vertrek van eiser uit Afghanistan, zodat eiser deze informatie destijds bij zijn aanvraag van 24 mei 2000 had moeten en kunnen vertellen.
5. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en heeft daartoe, kort samengevat, aangevoerd dat verweerder het categoriaal beschermingsbeleid voor vluchtelingen uit Afghanistan ten onrechte heeft beëindigd. De algehele veiligheidssituatie in Afghanistan is slecht, en eiser heeft ter onderbouwing daarvan (onder meer) een brief van Amnesty International van 26 juni 2006 aan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie overgelegd en tevens verwezen naar het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van februari 2006. Voorts stelt eiser dat hij door het niet intrekken van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd na de beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid erop mocht vertrouwen dat hij een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd zou verkrijgen. Eiser heeft vervolgens aangevoerd dat hij vóór dat verweerder het voornemen uitbracht, door verweerder had moeten worden gehoord. Ten slotte heeft eiser aangevoerd dat de aanvulling van zijn relaas gedetailleerd en concreet is en past binnen hetgeen bekend is omtrent de situatie in Afghanistan. Tevens heeft hij een plausibele verklaring afgelegd over de late inbreng van het relaas, zodat verweerder dit gedeelte ten onrechte als ongelooftwaardig heeft aangemerkt.

6. De rechtbank overweegt als volgt.

7. Gezien de gronden van het beroep heeft de rechtsstrijd betrekking op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d, van de Vw 2000 genoemde inwilligingsgronden.

8. Allereerst is in geschil of verweerder alvorens het voornemen uit te brengen eiser had moeten horen. De rechtbank overweegt daartoe als volgt. In artikel 3.119 van het Vb 2000 is bepaald dat wanneer na het uitreiken of toezenden van het voornemen feiten en omstandigheden bekend worden of reeds bekend waren maar naar aanleiding van de zienswijze van de vreemdeling anders worden beoordeeld of gewogen, die voor de te nemen beslissing van aanmerkelijk belang kunnen zijn en Onze Minister voornemens blijft de aanvraag af te wijzen, wordt dit aan de vreemdeling meegedeeld en wordt hij in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze daarover naar voren te brengen. Onderhavige artikel is onderdeel van de procedure met betrekking tot de aanvraag voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd. Voor zover dit artikel ook van toepassing zou kunnen zijn op de aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, als i.c. het geval is, is de rechtbank van oordeel dat niet is gebleken van feiten en omstandigheden als bedoeld in artikel 3.119 van het Vb zodat verweerder na het eerdere voornemen tot afwijzing van de aanvraag geen nieuw voornemen behoefde uit te brengen.

9. De rechtbank ziet zich voorts voor de vraag gesteld of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b en c, van de Vw 2000.

10. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de vrees van eiser voor vervolging onvoldoende realiteitsgehalte bevat waardoor die vrees niet aannemelijk wordt geacht. In het licht van de stukken, waaronder de rapporten van gehoor van eiser, heeft verweerder dat oordeel op goede gronden gebaseerd en voldoende gemotiveerd. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen stellen dat eiser niet persoonlijk in negatieve aandacht stond van de autoriteiten. Voorts overweegt de rechtbank dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen stellen dat de gebeurtenissen die eiser in het nader gehoor van 13 september 2005 naar voren heeft gebracht, hebben plaatsgevonden vóórdat eiser zijn aanvraag van 24 mei 2000 heeft ingediend, zodat eiser dit eerder naar voren had moeten en kunnen brengen.

11. Ten slotte staat ter beoordeling de vraag of verweerder in redelijkheid heeft overwogen dat de grond waarop de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend, artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.

12. De rechtbank stelt vast dat verweerder op grond van de regelgeving en conform vaste jurisprudentie van de Afdeling een grote mate van vrijheid heeft bij het al dan niet voeren van een beleid als door eiser voorgestaan. Bij deze beoordeling neemt verweerder de indicatoren zoals neergelegd in art. 3.106 van het Vb 2000 in aanmerking. Een van de indicatoren om al dan niet een categoriaal beschermingsbeleid te voeren is het beleid in de andere landen van de Europese Unie. Aangezien het relatieve gewicht van de in artikel 3.106 van het Vreemdelingenbesluit 2000 neergelegde indicatoren voor een categoriaal beschermingsbeleid, blijktens de uitspraak van de Afdeling van 2 juni 2003 (nr. 200301204) niet is vastgelegd, is er geen grond voor het oordeel dat de minister in dit geval niet in redelijkheid groot gewicht heeft kunnen toekennen aan afstemming van zijn beleid op het beleid in de omringende EU-landen. Gelet hierop bestaat er geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen om geen categoriaal beschermingsbeleid te voeren ten aanzien van Afghaanse

asielzoekers. Voorts verwijst de rechtbank in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling van 12 februari 2004 (JV 2004, 139), waarin de Afdeling heeft geoordeeld dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het ambtsbericht van 12 november 2003 en de berichten van diverse organisaties als Amnesty International niet leiden tot de conclusie dat de situatie in Afghanistan zodanig is verslechterd dat het instellen van een vertrekmoratorium is geïndiceerd. Nu de Afdeling de belangrijkste ontwikkelingen in Afghanistan reeds heeft betrokken bij zijn oordeel dat een vertrekmoratorium niet is aangewezen, valt niet in te zien dat op basis van diezelfde ontwikkelingen wel een categoriaal beschermingsbeleid geïndiceerd zou zijn. Ook de algemene ambtsberichten Afghanistan van 4 juni 2004, 22 februari 2005 en 10 februari 2006 zijn voor de Minister geen aanleiding geweest om voor asielzoekers uit Afghanistan een bijzonder beleid te voeren. Een ambtsbericht is een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient een dergelijk advies op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding -voor zover mogelijk en verantwoord- van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij zijn besluitvorming van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser, gelet op het voorgaande, onvoldoende aanknopingspunten heeft aangevoerd om te twijfelen aan de juistheid van de informatie.

13. Gelet op het bovenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat de grond voor verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.

14. Verder is de rechtbank van oordeel dat het feit dat verweerder de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd niet direct na beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid heeft ingetrokken, niet kan leiden tot inwilliging van de aanvraag voor een vergunning voor onbepaalde tijd. Het beroep van eiser op het vertrouwensbeginsel kan niet slagen, nu niet gebleken is dat eiser door verweerder een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd is toegezegd.

15. De rechtbank is gelet op het bovenstaande van oordeel dat verweerder de aanvraag van eiser in redelijkheid heeft kunnen afwijzen.

16. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. O.A.P. van der Roest en in het openbaar uitgesproken op 1 maart 2007 in tegenwoordigheid van drs. M. van der Wel als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP

- 1 MRT 2007

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

advocatenkantoor Van Engelen

**HOGER BEROEPSCHRIFT
IN HET KADER VAN EEN ASIELPROCEDURE**

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
29 MRT 2007	
ZAAKNR. 2007-2245/1	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

VAN:
M.J. Verwers
Postbus 282,
6700 AG Wageningen
tel: 0317-421133
fax: 0317-422669

TEN BEHOEVE VAN DE VREEMDELING:

cliënt :
geboren op :
nationaliteit : Afghaans
wonende te :
justitienummer :
V nummer :
procedurenummer rechtbank: 06/18781

**Aan de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Afdeling Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG**

Geeft eerbiedig te kennen:

, wonende te ten deze domicilie kiezende te
Wageningen aan de Generaal Foulkesweg 55, 6703 BM, Wageningen, ten kantore van
de advocaat en procureur mr. M.J. Verwers, welke ter dezer zake door appellant tot
gemachtigde wordt gesteld en welke hierbij uitdrukkelijk verklaart dat de bepaaldelijk
verleende volmacht strekt tot het indienen van het onderhavige hoger beroep.

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem d.d. 1 maart 2007, verzonden 1 maart 2007 van welke uitspraak u hierbij een afschrift aantreft (**productie**).

Appellant doet u dit beroepschrift tijdig toekomen.

De grieven van dit hoger beroepschrift zijn de navolgende.

Grief 1

Ten onrecht overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 12:

"De rechtbank stelt vast dat verweerder op grond van de regelgeving en conform vaste jurisprudentie van de Afdeling een grote mate van vrijheid heeft bij het al dan niet voeren van een beleid als door eiser voorgestaan. Bij deze beoordeling neemt verweerder de indicatoren zoals neergelegd in art. 3.106 van het Vb 2000 in aanmerking. Een van de indicatoren om al dan niet een categoriaal beschermingsbeleid te voeren is het beleid in de andere landen van de Europese Unie. Aangezien het relatieve gewicht van de in artikel 3.1.06 van het Vreemdelingenbesluit 2000 neergelegde indicatoren voor een categoriaal beschermingsbeleid, blijkens de uitspraak van de Afdeling van juni 2003 (nr 200301204) niet is vastgelegd, is er geen grond voor het oordeel dat de minister in dit geval niet in redelijkheid groot gewicht heeft kunnen toekennen aan afstemming van zijn beleid op het beleid in de omringende EU-landen. Gelet hierop bestaat er geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen op geen categoriaal beschermingsbeleid te voeren ten aanzien van Afghaanse Registratienummer: AWB 06/1 8781 asielzoekers. Voorts verwijst de rechtbank in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling van 12 februari 2004 (JV 2004, I 39), waarin de Afdeling heeft geoordeeld dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het ambtsbericht van 12 november 2003 en de berichten van diverse organisaties als Amnesty International niet leiden tot de conclusie dat de situatie in Afghanistan zodanig is verslechterd dat het instellen van een vertrekmoratorium is geïndiceerd. Nu de Afdeling de belangrijkste ontwikkelingen in Afghanistan reeds heeft betrokken bij zijn oordeel dat een vertrekmoratorium niet is aangewezen, valt niet in te zien dat op basis van diezelfde ontwikkelingen wel een categoriaal beschermingsbeleid geïndiceerd zou zijn.

Ook de algemene ambtsberichten Afghanistan van 4 juni 2004, 22 februari 2005 en 10 februari 2006 zijn voor de Minister geen aanleiding geweest om voor asielzoekers uit Afghanistan een bijzonder beleid te voeren. Een ambtsbericht is een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient een dergelijk advies op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding-voor zover mogelijk en verantwoord, van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij zijn besluitvorming van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op

het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser, gelet op het voorgaande, onvoldoende aanknopingspunten heeft aangevoerd om te twijfelen aan de juistheid van de informatie."

Toelichting:

1.

Door aldus te overwegen miskend de rechtbank het felt dat in de bestreden beschikking enkel is verwezen naar het beleid hetgeen niet afdoende is als reactie op de uitgebreid gemotiveerde stellingen in de zienswijze waar appellant gemotiveerd heeft aangehaald, dat verweerder niet in redelijkheid het beleid kan voeren van het onthouden van categoriale bescherming. Aangevoerd is dat in dat geval verweerder gehouden is gemotiveerd in te gaan op de stellingen van betrokkene en de enkele overweging dat de artikelen bekend zijn maar niet hebben geleid tot aanpassing van beleid in dit verband onvoldoende is te achten.

In dat kader is van belang dat de indicatoren als genoemd in artikel 3.106 van het Vreemdelingenbesluit 2000 dienen te worden betrokken in de beoordeling of sprake is van een situatie als bedoeld in voormeld artikel 29 eerste lid onder d Vreemdelingenwet 2000. Verweerder had dienen te motiveren waarom de aangevoerde feiten en omstandigheden niet leiden tot een ander oordeel.

Het is niet aan de rechtbank een eigen oordeel te geven over de aangevoerde feiten en omstandigheden waar verweerder dit oordeel in de bestreden beschikking niet geeft. De rechtbank had dienen in te gaan op de stelling van appellant dat verweerder in de bestreden beschikkingen in het kader van het motiveringsbeginsel was gehouden te motiveren dat hij in redelijkheid tot vaststelling van die beleidsregels heeft kunnen komen en waarom de in de zienswijze aangevoerde feiten en omstandigheden niet leiden tot een ander oordeel.

De rechtbank is getreden buiten de grenzen van het aan haar voorgelegde geschil, zoals die met toepassing van artikel 8:1, eerste lid, en artikel 8:69 van de Awb getrokken behoren te worden althans de rechtbank heeft nu zij op het door appellanten in dit verband aangevoerde niet ingaat althans onvoldoende gemotiveerd ingaat niet, althans onvoldoende gemotiveerd beslist op de door appellanten aangevoerde gronden en heeft aldus uitspraak gedaan in strijd met art. 8:69 Awb althans art. 8:77 Awb.

Grief 2

De rechtbank gaat geheel ongemotiveerd voorbij aan de stelling van appellant dat bij een ex nunc beoordeling reden bestaat aannemelijkheid van gegronde vrees voor vervolging dan wel een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Daarbij heeft hij gewezen op de problemen die hij te vrezen heeft van personen van de Whadat partij, thans aan de macht, welke hij heeft verraden aan de Taliban.

Daarnaast heeft hij gewezen op het feit dat Iman , van welke kant betrokkene ten tijde van vertrek problemen heeft ondervonden, thans een hoge functie bekleedt binnen de huidige regering en om de slechte situatie van Hazara's ook in de ex nunc situatie waarbij ook is gewezen op de betekenis van het feit dat in wv 2004/60 is geregeld dat voor personen die tot een bepaalde etnische minderheid behoren, waaronder ook de Hazara 's behoren een geringe indicatie dat zij in het land van herkomst deswege problemen ondervinden voldoende is om in aanmerking te worden gebracht voor een vtv asiel op grond van artikel 29 lid 1 a of b Vreemdelingenwet 2000.

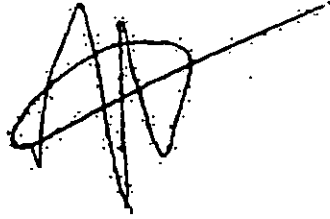
Door aan dit gemotiveerde beroep op aannemelijkheid van gegronde vrees voor vervolging dan wel een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM in de ex nunc situatie geheel voorbij te gaan gaat de rechtbank ongemotiveerd voorbij aan de door appellant tegen het besluit in dit verband aangevoerde beroepsgronden waarmee sprake is van strijd met artikel 8: 69 AWB.

REDENEN WAAROM:

appellant zich tot u wendt met het eerbiedige verzoek om de bestreden uitspraak d.d. 1 maart 2007, verzonden 1 maart 2007 te vernietigen en daarvoor een zodanige beslissing te nemen als uw Raad in redelijkheid zou vermenen te behoren c. q, te bepalen dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dient te worden verleend, met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding.

Wageningen, 29 maart 2007

Advocaat-Gemachtigde

A handwritten signature in black ink, consisting of several loops and a long horizontal stroke extending to the right.